

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse imod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om tillæg til og ændring i lov om erstatning til besættelsestidens ofre. (Genoptagelse af sager om invaliditetserstatning).

(Første behandling findes i tidenden sp. 3133, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 383).

Der var ikke stillet ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet følgende ændringsforslag:

Af *socialministeren*:

Til § 4.

1) I stk. 2, 1. punktum, udgår ordene „fra nærværende lovs ikrafttræden at regne“.

Til § 5.

2) Paragraffen affattes således:

„De renter, der måtte komme til udbetaling som følge af bestemmelsen i § 4, løber fra den 1. april 1957.“

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Udvalgets ordfører (Holger Larsen): Udvalget har i nogle møder, hvor der også har været samråd med socialministeren, drøftet forskellige spørgsmål, der knytter sig til dette lovforslag. Det har over for udvalget været fremdraget, at der kunne forekomme tilfælde, hvor personer, der har været i koncentrationslejre eller arbejdslejre i Tyskland, men som ved hjemkomsten følte sig raske nok til at genoptage deres erhverv eller træde ind i forskellige faste stillinger, nu mange år efter har måttet opgive deres arbejde og i det hele taget

har måttet opgive at klare sig selv. De forhold, hvorunder de pågældende levede i lejrene, har invalideret dem, men det har altså først vist sig en lang række år efter, og så har det været for sent for dem at anmelde deres skade over for ulykkesforsikringsrådet, idet erstatningsloven indeholder en regel om, at der ikke må gå mere end et vist åremål, før en sag genoptages. Det har forekommet udvalget urimeligt, at man har måttet afvise disse mennesker, der altså har ønsket at klare sig selv uden hjælp fra det offentlige, men som ikke har kunnet gøre det og derfor har meldt sig for at få hjælp. Spørgsmålet har været drøftet med socialministeren, og som det fremgår af udvalgets betænkning, har vi fået oplyst, at der ifølge gældende praksis kan ses bort fra, at fristen for fremsættelse af krav er overskredet, når der findes en rimelig grund til, at det er sket.

Under første behandling af lovforslaget var flere af ordførerne inde på spørgsmålet om søfolds og deres efterladtes erstatningsbetalinger, og i udvalget fortsattes denne drøftelse. Vi er fuldt og helt klar over, at sømandsenkerne ikke falder ind under denne lov, idet de sorterer under et helt andet ministerium. Der er imidlertid fremkommet sådanne oplysninger for udvalget, at vi er blevet klar over, at der finder en forskelsbehandling sted på en sådan måde, at de sømænd og fiskere og de efterladte, der får erstatning i henhold til loven om krigsulykkesforsikring, er væsentlig ringere stillet end dem, der får erstatning efter den lov, vi her taler om. Denne forskelsbehandling har ikke været tilsigtet. Det var netop for at sikre økonomisk ligestilling, at vi gennemførte ændringerne i krigsulykkesforsikringsloven af 1. oktober 1945 — den blev altså vedtaget samme dag, som erstatningsloven blev gennemført — og meningen var netop, at man i økonomisk henseende ville ligestille disse to kategorier af mennesker. Da det altså var meningen, at der ikke skulle finde forskelsbehandling sted, og udviklingen alligevel har medført en sådan, henstiller udvalget — det har ikke fundet udtryk i betænkningen, men det henstilles her gennem ordføreren — til den højtærede minister for handel, industri og søfart at tage krigsulykkesforsikringsloven op til revision.